

Sygn. akt II KZ 14/20

POSTANOWIENIE

Dnia 27 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński

w sprawie **J. J.**

skazanego wyrokiem łącznym

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 27 maja 2020 r.,

zażalenia skazanego

na zarządzenie z dnia 11 marca 2020 r. wydane przez Przewodniczącego V Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w P.

o odmowie przyjęcia kasacji,

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 11 marca 2020r., na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. odmówiono przyjęcia kasacji złożonej przez obrońcę skazanego jako niedopuszczalnej z mocy ustawy. W dniu 18 marca 2020r. obrońca skazanego sporządził pisemną informację o braku podstaw do wniesienia zażalenia na powyższe zarządzenie. W ustawowym terminie, tj. 18 marca 2020r., skazany złożył zażalenie na ww. zarządzenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

W zaskarżonym zarządzeniu zasadnie wskazano na treść art. 523 § 1 k.p.k., który to przepis reguluje zakres przedmiotowy kasacji. Stosownie do jego treści kasacja nie może być wniesiona wyłącznie z powodu niewspółmierności kary.

Wprawdzie obrońca skazanego podniósł, w sporządzonej na korzyść skazanego kasacji, zarzut naruszenia prawa materialnego, ale – na co słusznie zwrócono uwagę w uzasadnieniu zaskarżonego zarządzenia - nie budzi wątpliwości, że musi to być rzeczywisty zarzut rażącej obrazę prawa materialnego, a nie zarzut pozornie jedynie podnoszony, jak w niniejszej sprawie, mający na celu ominięcie zakazu uregulowanego w art. 523 § 1 k.p.k., tj. zakazu wnoszenia kasacji opartej wyłącznie na niewspółmierności kary. Intencja skarżącego jest oczywista, skoro w skardze kasacyjnej, zarzucając obrazę art. 85a k.k. i art. 86 § 1 k.k., ograniczono się wyłącznie do wskazania, że wobec skazanego zachodzą przesłanki do zastosowania, przy wymiarze kary łącznej, zasady pełnej absorpcji.

W uzasadnieniu zaskarżonego zarządzenia trafnie wskazano na ugruntowane orzecznictwo SN, w którym niejednokrotnie podnoszono, że skoro sama niewspółmierność kary nie może być podstawą kasacji, to tym samym niedopuszczalna jest skarga kasacyjna odwołująca się jedynie do naruszenia zasad wymiaru kary, gdyż w istocie jest to wówczas uchybienie określone w art. 438 pkt 4 k.p.k., a nie obraza prawa materialnego, o jakiej mowa w pkt 1 tego przepisu. Oczywiście jest zaś, że do uprawnień sądu odwoławczego procedującego w przedmiocie „przyjęcia kasacji” w trybie art. art. 530 § 2 k.p.k. należy także kontrola dopuszczalności kasacji w sytuacji podnoszenia zarzutów, które przedmiotem kasacji być nie mogą, choćby dla zachowania pozorów przybrały one postać zarzutów dla wniesienia jej dopuszczalnych. Na powyższe trafnie wskazano, odwołując się do orzecznictwa Sądu Najwyższego, w uzasadnieniu zaskarżonego zarządzenia, na co nie zwrócił uwagi skazany podnosząc w zażaleniu, że przecież w kasacji podniesiono dopuszczalny zarzut obrazę prawa materialnego zaś sąd odwoławczy nie ma uprawnień do kontroli zasadności tak podniesionego zarzutu.

Zasadnie zatem zaskarżonym zarządzeniem odmówiono przyjęcia obrońcy skazanego J.J. kasacji.

Z tych wszystkich względów orzeczono jak na wstępie.

